

stav. čáry a niveau městskou radou a případné provádění stavby bez tohoto určení může být stav. úřadem (magistrátem) zakázáno (§ 127 odst. 9 a § 116 odst. 2 a 3).

Shledav, že nebylo žádné subj. právo obce porušeno, zamítl nss stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 10.423.

Honební právo (Čechy): * Čině podle analogie § 5 odst. 3 česk. hon. zák. »příhodné opatření« co do výkonu myslivosti na enklávě, může honební úřad enklavované pozemky přikázati také rozděleně z části té a z části oné ze sousedních honiteb a může tak učiniti i na méně nežli 6 honebních roků. Jedinou direktivou je mu zřetel na racionální provoz myslivosti.

(Nález ze dne 16. března 1933 č. 19080/31.)

V ě c: Dr. Jaroslav L. v K. proti zemskému úřadu v Praze o úpravu honebních poměrů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Jednající k podnětu honebního výboru v K. a st-le o úpravě honebních poměrů v K. po provedení pozemkové reformy na panství k.-ckém, vyslovila osp v Plzni rozhodnutím z 28. listopadu 1928, že parcely ležící v katastrálním území K., pod bodem 1. podle kat. čísel blíže označené, pokud zůstaly ve vlastnictví st-lově, tvoří samostatnou honitbu tohoto; parcely sub 2. podle kat. čísel označené, pokud jsou jejich držiteli obyvatelé osady K., tvoří součást společenstevní honitby k.-cké. Pod bodem 3. byly pak jako enklávy od 1. února 1929 do 31. ledna 1930 přikázány parcely sub a) vyznačené ke společenstevní honitbě k.-cké, pozemky sub b) jmenované k samostatné honitbě st-lově. K bodu 3. bylo v důvodech uvedeno toto: »Pozemky uvedené pod č. 3 nejsou po zákonu součástí ani společenské ani samostatné honitby, a to samostatné honitby proto ne, že nejsou v držení Dra L., společenské honitby pak proto ne, že sice jako celek souvisejí se společenskou honitbou, avšak nejsou všechny v držení obyvatelů osady k.-cké, a pokud jsou v držení osadníků k.-ckých, nesouvisejí se společenskou honitbou, neboť spojení to ruší výběžek pozemku č. kat. . . ., jsoucí v držení přídělců v R. a N. Protože všechny zde uvedené pozemky nemají výměry 115 ha, dlužno je považovati za enklávy podle § 5 odst. 2 zák. o myslivosti. Právní nárok na jejich přikázání měl by držitel okrsku honebního, který je zcela neb do dvou třetin obkličuje. To však není ani společenská honitba k.-cká ani vlastní honitba Dra L., pročez nastupuje tu podle analogie odst. 3 § 5 volné uvážení okresní správní komise, aby učinila příhodné opatření. Osk považovala pak za slušné, aby v takovém případě část přiléhající vhodně ke společenské honitbě, byla k této přikázána, druhá část pak, která přiléhá k honitbě samostatné, aby byla přikázána k této, při čemž také padala na váhu okolnost, že honitba společenská se pozemkovou reformou značně zvětšila, kdežto honitba

samostatná se naopak zase značně zmenšila. Doba přikázání do 31. ledna 1930 stala se vzhledem k ustanovení § 17 zák. o myslivosti a vzhledem k tomu, že dosavadní pronájem společenské honitby k.-cké končí 31. ledna 1930.«

Proti oné části tohoto rozhodnutí, již byly určité parcely přikázány jako enklávy k samostatné honitbě st-lově (bod 3 tohoto rozhodnutí), podal honební výbor v K. odvolání, domáhaje se toho, aby tyto pozemky byly přikázány ke společenstevní honitbě.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání a zrušil, nepřihlížeje k vývodům v odvolání uvedeným, nař. výměr z těchto důvodů: »Podle ustanovení § 17 hon. zák. pronajímá se právo výkonu myslivosti ve společenské honitbě, právě tak jako se přikazují enklávy na dobu nejméně šest let po sobě jdoucích, při čemž honební rok počíná 1. února a končí 31. ledna. Osk pak ve svém výměru stanovila, že pozemky — mající kvalifikaci podle § 5 odst. 2 zák. — přikazují se jako enklávy na dobu od 1. února 1929 do 31. ledna 1930. Takovéto opatření jest v rozporu s výslovným zněním zák. Sporné pozemky, které přikázány byly jako enkláva jednak ke společenské honitbě k.-cké, jednak k samostatné honitbě Dra L., mají kvalifikaci vyslovenou v § 5 odst. 2 zák.; přikazují se k honitbě, která je buď docela, nebo do dvou třetin obklopuje. Není-li pak tu podle výsledků konaného šetření této podmínky, nastupuje platnost § 5 odst. 3 zák., podle něhož přísluší dříve okresnímu výboru, nyní okresnímu úřadu ohledně enklávy učiniti jiné vhodné opatření. Třebaže § 5 zák. mluví o pozemcích, přece nutno z obsahu celého tohoto § vyvozovati, že úprava honebních poměrů nemá se prováděti podle jednotlivých parcel, nýbrž na celém souhrnu těchto pozemků jakožto celku. Jedině tímto způsobem mohou býti chráněny zájmy zemědělské, poměry lesní a pod., což v první řadě je tendencí hon. zák. Proto rozdělena-li bývalá osk spornou enklávu na dvě části a ohledně jednoho každého dílu učinila opatření samostatné, bylo její výměr z tohoto důvodu a z důvodu shora zmíněného jako nezákonný zrušiti.

O stížnosti uvážil nss: — — —

Jako důvod pro své zrušovací rozhodnutí uvedl žal. úřad dvě okolnosti, a to 1. že přikázání enkláv pouze na dobu jednoho roku odporuje § 17 čes. hon. zák., a 2. že není ve shodě s §em 5 cit. zák., byly-li enklávy děleny, ježto měly býti přikázány v celku. V obou těchto směrech vznáší stížnost námitky, jež nss uznal důvodnými.

Honební zákon upravuje výkon myslivosti na pozemcích, které nepatří ani k honitbě vlastní (§§ 2, 3), ani k honitbě společenstevní (§ 4), v § 5. Odstavec 1 tohoto § má na zřeteli soubor pozemků osadních ve smyslu § 4 hon. zák., který nedosahuje výměry 115 ha, potřebné k utvoření samostatné honitby společenstevní. Odst. 2 má pak na mysli všechny ostatní pozemky nebo soubory pozemkové, které o sobě nemají předepsané minimální výměry 115 ha a nejsou ani součástí jiné samostatné honitby ať vlastní, ať společenstevní. Úprava normovaná v odst. 1 a 2 spočívá v tom, že zákon poskytuje nárok na přikázání toho kterého pozemku resp. pozemkového souboru, a to v odst. 1 držiteli honitby, která s ním nejvíce hraničí, v odst. 2 držiteli té honitby, která dotyčnou pozemkovou plochu zcela neb aspoň do dvou třetin obkličuje.

Odstavec 3 činí pak disposici pro případ, že takto oprávněný práva svého užití nechce, a to v ten smysl, že honební úřad má učiniti stran výkonu myslivosti na enklávě »jinaké příhodné opatření«.

Případ, kdy pozemek nebo soubor pozemkový jiný nežli v odst. 1 § 5 zmíněný ani sám nemá minimální výměry 115 ha, ani netvoří součást jiné samostatné (vlastní nebo společenstevní) honitby, ale také není žádnou samostatnou honitbou zcela neb aspoň ze $\frac{2}{3}$ obklíčen, takže není tu žádného nároku na jeho přikázání jako enklávy po rozumu odst. 2 § 5, není tudíž v § 5 — a také nikde jinde v honebním zákoně — upraven. Vzhledem k stejnosti takového případu s případem uvedeným v druhé větě odst. 3 § 5 dlužno i na tento případ — jak také judikatura důsledně činí — použití analogicky předpisu posléze uvedeného a přiznati tedy honebnímu úřadu právo, resp. povinnost, aby stran výkonu myslivosti na takové ploše pozemkové učinil »příhodné opatření« (srov. Boh. A 1749/22, Budw. A 5833/08).

V čem »příhodné opatření«, ať podle odst. 3 § 5, ať podle analogie tohoto předpisu, má resp. může záležeti, není v hon. zák. řečeno. Z odst. 3 § 5 vyplývá toliko omezení po stránce negativní v tom směru, že výkon myslivosti na takové enklávě nesmí držiteli sousední honitby proti jeho vůli býti vnucen (srov. Budw. A 5833/08). Po stránce pozitivní lze ze znění zákona vyvozovati toliko, že opatření má být »příhodné«, t. j. zřejmě má vyhovovati intenci zákona, která — jak tento soud opětně již vyslovil — směřuje k tomu, aby zajištěn byl racionelní výkon myslivosti. Jaké opatření bude s tohoto hlediska příhodné, t. j. jakým opatřením se této intenci zákona nejlépe vyhoví, bude záležeti na okolnostech konkrétního případu. Že by »příhodným« bylo v tomto smyslu vždycky jen opatření, které by poměry honební jednotně upravilo na celé takové pozemkové ploše jako celku, jak za to má žal. úřad, nelze a priori tvrditi. A z odstavců 1 a 2 § 5 — které ovšem mají na mysli přikázání enklávy jako celku — nelze pro tento případ nic dovozovati, neboť v případech obou těchto prvních odstavců jde o úpravu honebních poměrů především se zřetelem na uznaný tam právní nárok držitele honitby na přikázání cizích pozemků, jemuž zřetel na racionelní úpravu výkonu myslivosti po případě musí ustoupiti.

Z uvedeného plyne tedy, že honební úřad čině podle odst. 3 § 5 nebo podle analogie tohoto předpisu příhodné opatření stran výkonu myslivosti na enklávách v širším slova smyslu, není omezen na to, aby výkon ten upravil vždy na celé takové enklávě jako celku způsobem jednotným, nýbrž že může — mimo jiné — enklavované pozemky také přikázati rozděleně z části té a z části oné ze sousedních honiteb, uzná-li to v zájmu racionelního výkonu myslivosti vhodným.

Podle nesporné skutkové podstaty komplex pozemkový, o nějž dnes běží, ani nespadá pod ustanovení odst. 1 § 5, ani netvoří enklávu, která by nějakou honitbou byla zcela nebo z $\frac{2}{3}$ obklíčena ve smyslu odst. 2 cit. §. Podle analogie odst. 3 § 5 náleželo tedy honebnímu úřadu, aby stran výkonu myslivosti na tomto souboru učinil »příhodné opatření«, t. j., aby výkon honitby upravil na něm tak, jak to za daných poměrů žádá racionelní provoz myslivosti. Po této stránce žal. úřad opatření

učiněné honebním úřadem I. stolice ovšem nezkoumal, vycházejí z právního názoru — jak doličeno, nesprávného, — že rozdělení příkazání enklavovaných pozemků vůbec není přípustno.

Než ani druhý důvod nař. rozhodnutí není s to, aby je podepřel. Paragraf 17 hon. zák., o němž se žal. úřad v tomto druhém bodě opírá, stanoví, že myslivost na pozemcích honebního společenstva (§ 4) pronajímá jest nejméně na 6 let po sobě jdoucích, a že na touž dobu přikazovati jest k honbě také enklávy a části pozemků (§ 5). O přikázání pozemků k honbě mluví § 5 hon. zák. jenom v případech odst. 1 a 2, tedy tam, kde uznává nárok sousedního držitele honitby na výkon myslivosti na enklávě. Že by také »příhodné opatření« odst. 3 § 5 — které může záležeti nejen v tom, že se pozemek přikáže k sousední honitbě, nýbrž i v tom, že se právo honitby na něm po rozumu § 1 ponechá vlastníku, musilo se státi nejméně na dobu 6 let, nelze z § 17 vyčísti. Na případy v § 5 neupravené pak § 17 vůbec se nevztahuje, jak patrně z citace § 5 v § 17. Názor žal. úřadu nelze posléze vyvozovati ani ze zřejmé ovšem intence § 17 stabilisovati poměry myslivosti vždy na dobu aspoň 6 let. Neboť tento motiv, diktovaný zřetelem na racionální výkon myslivosti, selhává tam, kde — jako při »příhodném opatření« podle odst. 3 § 5 nebo podle analogie tohoto předpisu — jde v podstatě o provisorní opatření, jež právě v zájmu racionální úpravy honebních poměrů v případech mimořádných musí býti dostatečně pružné, aby se dalo přizpůsobiti přechodným poměrům.

Dlužno tedy souditi, že honební úřad, čině takové »příhodné opatření«, ani po stránce časové není vázán směrnicí jinou nežli jednak zřetelem na to, že podle hon. zák. honební rok počínající 1. únorem a končící 31. lednem tvoří jednotné a nedílné období pro všelikou úpravu honebních poměrů, a tedy také pro »příhodné opatření« podle § 5 odst. 3 hon. zák., jinak však pouze zřetelem na racionální výkon myslivosti.

Žal. úřad ani v tomto bodu opatření honebního úřadu I. stolice po stránce posléze uvedené nepřezkoumával, vycházejí z mylného právního názoru, že i opatření ve smyslu odst. 3 § 5 musí se státi nejméně na dobu 6 let. Z uvedených důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.424.

Stavební právo (Praha): * Vyhradí-li si magistrát hlav. města Prahy, uděleje stavební povolení, odvolati toto povolení podle své volné úvahy, nevzniká tím pražské obci jako správce veřejného statku nárok na to, aby stavební úřad této výhrady použil a konsens odvolal; není proto pražská obec legitimována k odvolání proti rozhodnutí stavebního sboru, jímž bylo zrušeno rozhodnutí magistrátu, odvolávající udělení konsensu.

(Nález ze dne 16. března 1933 č. 4232.)

Věc: Dr. Antonín P. v P. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. obec hl. m. Prahy vrch. kom. Jindř. Wallenfels) o odvolání stavebních povolení.